

Sygn. akt II PK 319/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko "A."

o odszkodowanie i inne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt IV Pa 30/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w Zielonej Górze oddalił apelację pozwanego Przedsiębiorstwa Gospodarczego „A.” od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Nowej Soli z dnia 9 października 2013 r., którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda T.S. kwotę 12.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, kwotę 4.056,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz tytułem wynagrodzenia za pracę kwotę 1.870 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty i oddalono powództwo w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że Sąd Rejonowy w Nowej Soli poczynił prawidłowe ustalenia

faktyczne i rozważania prawne, które Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne, czyniąc je częścią swego uzasadnienia, bez potrzeby ich ponownego przytaczania. Ponadto Sąd Okręgowy stwierdził, że w sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania art. 265 k.p., a w odniesieniu do pozostałych zarzutów apelacji podniósł, że był związany ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Nowej Soli (II K 1780/11), w którym pozwany M. W. został uznany winnym zarzucanych mu czynów i skazany na podstawie art. 218 § 1 k.k., a podniesione przez pozwanego zarzuty dotyczące błędnie ustalonego stanu faktycznego i wybiórczej oceny materiału dowodowego okazały się chybione.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy – art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji oraz art. 11 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że Sąd związany jest ustaleniami wyroku karnego Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 15 marca 2012 r. (II K 1780/11) w zakresie ważności i skuteczności porozumienia zmieniającego warunki płacy z dnia 9 czerwca 2011 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, wynikającą z naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady rozpoznania przez sąd odwoławczy sprawy w granicach apelacji i kontroli zasadności wszystkich podniesionych przez skarżącego naruszeń wskazanych w jej zarzutach, a więc wynikającą z wydania wyroku z oczywistym i rażącym naruszeniem prawa i podstawowych zasad procesowych. W rezultacie skarżący odwołał się do stanowiska Sądu Najwyższego zaprezentowanego między innymi w wyrokach z dnia 21 sierpnia 2003 r., III CKN 392/01 (OSNC 2004 nr 10, poz. 161) oraz z dnia 2 października 2009 r., II PK 97/09 (LEX nr 559941). W ocenie skarżącego, Sąd drugiej instancji powołując się na związanie wyrokiem karnym, nie poczynił żadnych ustaleń co do skuteczności zawartego porozumienia zmieniającego warunki płacy na minimalne wynagrodzenie, mimo braku ustaleń w

tym zakresie w sentencji wyroku karnego, a więc w konsekwencji również braku związania wyrokiem karnym w powyższym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

Należy również podkreślić, że ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet

oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143, czy z dnia 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14, LEX nr 1651022).

Pozostając w tym nurcie rozważań wypada zauważyć, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, LEX nr 1545029 i powołane tam orzecznictwo). Ugruntowaną linią judykatury jest, że w przypadku, w którym sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji wystarczające jest wskazanie, że sąd drugiej instancji dokonał takiej oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2014 r., I CSK 628/13, LEX nr 155452). W rozpoznawanej sprawie Sąd drugiej instancji w całości przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego, co powoduje, iż uwzględnił nie tylko okoliczności stanowiące istotę przestępstwa, za które pozwany został skazany prawomocnie wyrokiem karnym.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.